

[Thorndahl]

generelle og principielle opfattelse er, som det fremgår af forslaget bemærkninger, at der bør være fradragsret for udgifter i alle arter af sager til varetagelse, som det hedder, af den enkelte borgers rettigheder og pligter over for det offentlige. Det er en meget klar holdning, som man ud fra en række synspunkter også kan opfatte som sympatisk. Til gengæld bliver man unægtelig noget forvirret, når man i venstres forslag til folketingsbeslutning, som er fremsat nogenlunde samtidigt hermed, om større lokal selvbestemmelsesret over det offentliges serviceniveau kan læse, at venstre helt generelt vil have indført en depositumsordning for klager over myndighedsafgørelser, åbenbart i den klare hensigt at stoppe eller i hvert fald bremse vore medborgeres lovlige anvendelse af den klage- og indsigelsesadgang, der er i de forskellige love.

Som det også fremgår af lovforslagets relativt fyldige bemærkninger, har vi helt frem til skatteåret 1967-68 haft fradragsret for udgifter til bistand ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst samt til bistand under skattesager, en praksis, som åbenbart uden egentlig juridisk hjemmel administrativt er blevet elimineret fra og med skatteåret 1968-69.

Vi har nu hørt den konservative ordfører tilsige dette lovforslag sin støtte og også motivere støtten, og det er derfor naturligt at spørge sig selv, hvad den konservative skatte- og afgiftsminister i 1968, i 1969, i 1970 og i 1971 gjorde ved denne åbenbart efter de konservatives opfattelse helt klare urimelighed, som ministeren uden videre kunne rette. Det var blot en administrativ beslutning. Svaret er vel, at den konservative minister intet gjorde ved disse lejligheder.

Det samme spørgsmål kunne man med samme rimelige begrundelse stille partiet venstre: hvad gjorde partiet venstres skatte- og afgiftsminister ved denne efter venstres opfattelse – det fremgår jo også af den offentlige debat – helt grove urimelighed? Det kunne venstres Anders Andersen jo have klaret med et pennestrog. Er svaret ikke, at daværende skatte- og afgiftsminister Anders Andersen absolut intet gjorde ved denne sag, som han jo havde så rig lejlighed til at korrigere både i 1974 og i 1978-79?

Det karakteristiske ved denne sag er, at denne set med skatteyderøjne ret dramatiske ændring af ligningslovens administration fra

1968-69 er gennemført uden lovgrundlag, i hvert fald uden åbenbart lovgrundlag, også efter ombudsmandens opfattelse, og rent administrativt. Det er der noget karakteristisk ved, i hvert fald efter min opfattelse, for på denne måde vrider og vender centraladministrationen i en lang række tilfælde de love, folketingsvedtager, og de intentioner, folketingsret har haft, i nogle tilfælde til ukendelighed. I kraft af de meget svage politikere, dette land i en meget lang årrække har måttet leve med, lader vore politiske ledere den offentlige administration udhule folkestyret, og denne sag er desværre blot et enkelt eksempel blandt så mange andre.

Fremskridtspartiet kan støtte forslaget, selv om det ikke medvirker – det er vi da klar over – til en administrativ forenkling, som vi af andre grunde også ønsker. Vi kan medvirke til det ud fra den opfattelse, at forslaget vil kunne bevirke en reduktion af skattemyndighedernes håndtering af skattelovgivningen, også den intimidering, der i en række tilfælde rent faktisk foregår over for specielt de svagest stillede af vore skatteydere, og den anvendelse af magt, som foreligger i den forbindelse.

Der har i B.T. været omtalt en sag med ret rystende udgang her i slutningen af november måned 1980. Det er ikke, fordi jeg skal kommentere den særlig meget, men man kan efter min opfattelse ikke udelukke, at moderen til det unge menneske, som kom så galt af sted, kan have ret i, at det var skattemyndighederne, der satte prikken over i'et.

Jeg har også mærket mig, at skattedirektør Hans Westerberg til B.T. den 27. november 1980 har sagt: vi kan knække folk med nerver. Det er jeg helt enig i. Det gør man også. Man kan også spørge sig selv, om det er det, socialdemokratiet forstår ved tryghed – det er jo et af partiets slagord – det kunne jo også være det, det lægger indholdsmæssigt i ordet tryghed. I denne forbindelse betyder det efter mit skøn en klapjagt på vore dårligst og svagest stillede medborgere, og det, fremskridtspartiet forstår ved tryghed i samfundet, er det modsatte. Man skal specielt tage hensyn til vore svagest stillede. Dette forslag, sådan ser vi det, vil være et skridt i denne efter vores opfattelse rigtige retning, og derfor kan vi støtte det.

Rahbæk Møller (SF):